

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/7/2018
Identifikačné číslo spisu:	3712214907
Dátum vydania rozhodnutia:	28.11.2018
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3712214907.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Y. T., trvale bytom v H., zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária, JUDr. Ondrej Polák, s. r. o., so sídlom v Považskej Bystrici, Železničná 90/12, v menej ktorej koná ako konateľ advokát JUDr. Ondrej Polák, proti žalovanej Y. V., trvale bytom v T., zastúpenej JUDr. Jánom Legerským, advokátom v Trenčíne, Nám. sv. Anny 15/25, o ochranu práva spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 8C/222/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 23. augusta 2017 sp. zn. 17Co/212/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. januára 2016 č. k. 8C/222/2012-273 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala odstránenia v žalobe špecifikovanej vymurovanej priečky a pre účely prístupu k svojej stomatologickej ambulancii i plastových dverí s nadsvetlíkom taktiež bližšie identifikovaných žalobou a umožnenia jej žalovanou prístupu cez spoločnú chodbu užívanú výlučne žalovanou v bytovom dome súp. č. XXX, postavenom na parcele CKN č. 1179/2 v katastrálnom území T. a nachádzajúcom sa v rovnakom meste na U. ulici. Žalobkyni tiež uložil povinnosť na náhradu trov konania (žalovanej i štátu). Pri právnom posúdení veci podľa § 123, § 126 ods. 1 a § 137 ods. 1 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) mal za to, žalobkyňa i žalovaná sú v katastri nehnuteľností vedené ako výlučné vlastníčky nebytových priestorov vo vyššie označenom bytovom dome (každá ako vlastníčka dvoch takýchto priestorov, prvá jedného titulom kúpy a druhého titulom osvedčenia o priebehu dobrovoľnej dražby a druhá v oboch prípadoch titulom kúpy) a podielovými spoluvlastníkmi spoločných častí a spoločných zariadení bytového domu (žalobkyňa s podielom 61/4229 a žalovaná s podielmi 85/4229 a 6/4229 - spolu rozumej 91/4229, pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), spoluvlastnícky podiel žalobkyne sa ani neskorším dokúpením žalovanou druhého (sporného) nebytového priestoru nezmenil a žalovaná nezasiahla ani nezasahuje do spoluvlastníckych

práv žalobkyne, keď deliacu priečku i plastové dvere osadila v nebytových priestoroch vlastnícky patriacich jej. Stav osadenia deliacej priečky pôvodne vytvorila žalobkyňa a sama tým potvrdila, že chodbu majúcu sa podľa žaloby sprístupniť a tvoriacu súčasť nebytového priestoru odkúpeného žalovanou za spoločné priestory nepovažovala. Po odstránení pôvodnej priečky žalovaná vybudovaním novej len obnovila status quo, dvere majúce sa odstrániť neboli osadené ňou, ale už stavebníkom bytového domu a žalobkyňa pri skoršom odkúpení jej patriacich priestorov potvrdila, že po vybudovaní vonkajšieho železného schodiska na vstup do svojich nebytových priestorov používala (a naďalej používa) výlučne toto schodisko.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trenčíne (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 23. augusta 2017 sp. zn. 17Co/212/2016 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z., ďalej len „C. s. p.“) zmenil prevažným vyhovením žalobe (s určením na splnenie uloženej povinnosti lehoty 30 dní, zvyškovým zamietnutím žaloby v časti požiadavky na odstránenie dverí a odkazom na spôsob vykonania uloženej povinnosti v náčrte, urobenom súčasťou jeho rozsudku), okrem toho rozhodol tiež o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalobkyni a priznaní obdobného nároku voči žalovanej štátu v plnom rozsahu. Žalobu s výnimkou požiadavky na odstránenie dverí (kde podľa neho postačujúcim bolo umožnenie žalobkyni prechodu cez ne a prístupu k nim od vchodu č. 1 bytového domu, o ktorý ide) považoval za dôvodnú, keď podľa jeho názoru súd prvej inštancie zistil dostatočne skutkový stav, avšak vec nie celkom správne (úplne) posúdil po právnej stránke. Za stavu nespornosti skutkového zistenia o nedostatku kolaudácie vonkajšieho kovového schodiska prevedením nezodpovedajúceho projektovej dokumentácii (ktorým schodiskom bol inak primárne definovaný nebytový priestor nadobudnutý žalobkyňou v dražbe) toto nešlo považovať za riadny a bezpečný prístup k ďalšiemu nebytovému priestoru žalobkyne (ambulancii) a keďže každý nebytový priestor musí mať riadny a bezpečný prístup, o tomto je možné uvažovať len cez spoločné časti domu. Pretože sporný priestor (majúci sa podľa žaloby sprístupniť) má charakter chodby, ktorá je podľa § 2 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „zákon č. 182“) jednou z príkladmo vymedzených spoločných častí domu, takúto časť sám zákon č. 182 (v ustanovení § 2 ods. 3) vylučuje z definičného vymedzenia nebytových priestorov a nebolo tu žiadneho rozhodnutia stavebného úradu meniaceho charakter takejto časti domu (na nebytový priestor), právne bezvýznamnými boli uzavretie kúpnej zmluvy na prevod sporného priestoru do výlučného vlastníctva žalovanej i faktické kroky oboch strán sporu (predstavované pôvodným vybudovaním deliacej priečky žalobkyňou, dobrovoľným využívaním ňou iba vonkajšieho kovového schodiska aj neskorším odstránením a znovuvybudovaním priečky). Už tu je žiaduce uviesť, že odvolací súd takto rozhodol bez nariadenia pojednávania po upovedomení strán sporu o možnej aplikácii súdom prvej inštancie nepoužitých ustanovení § 2 ods. 3 a 4 zákona č. 182.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania podľa nej vyplýva z ust. § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu, zakladajúcim tzv. zmätočnosťnú vadu v podobe porušenia práva na spravodlivý proces bolo podľa dovolateľky prejednanie veci v odvolacom konaní bez nariadenia pojednávania a tiež zopakovania, resp. doplnenia dokazovania vo vzťahu k tým skutkovým zisteniam, ktoré za významné považoval odvolací súd. Tým bola žalovanej napriek jej upovedomeniu o možnosti použitia ust. § 2 ods. 3 a 4 zákona č. 182 upretá možnosť argumentovať tiež ďalším ustanovením § 19 ods. 1 rovnakého zákona, upravujúcim právne pomery k spoločným častiam a spoločným zariadeniam domu, z ktorého vyplýva možnosť dohody vlastníkov o odchylnom vlastníckom režime a nebol tak vytvorený ani priestor dokazovaním preukázať takúto výnimku z pravidla. V prípade dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. dovolateľka dosiaľ dovolacím súdom neriešenú právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu nesformulovala, ale len opätovne poukázala na odchylnosť posúdenia charakteru sporného priestoru oboma nižšími súdmi a na riešenie odvolacieho súdu zakladajúce rozpor so zápisom vlastníckych práv v katastri s tým, že pri takomto právnom nazeraní na problém mali byť podľa žalovanej stranami sporu všetci spoluvlastníci spoločných častí a zariadení domu (čo v tejto veci splnené nebolo).

4. Žalobkyňa navrhla dovolanie zamietnuť. Odvolací súd podľa nej konanie namietanou tzv. zmätočnosťou vadou nezaťažil, keď nariadenie pojednávania na prejednanie odvolania v tomto prípade zákon nevyžadoval a žalovanej bol poskytnutý dostatočný priestor na argumentáciu urobenú až súčasťou dovolania, keď na ustanovenia napokon použité odvolacím súdom sa poukazovalo už v žalobe. Naznačovaná možnosť odchyľnej dohody vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome je len hypotetickou, nakoľko o prevode sporného priestoru do výlučného vlastníctva žalovanej títo nikdy nerozhodovali. U námietky nesprávneho právneho posúdenia veci uviedla, že existenciou rozhodnutia dovolacieho súdu v obdobnej veci si nie je istá, riešenú problematiku však nepovažuje za príliš zložitú, nesúhlasí však s výhradou potreby zapojenia do konania všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov (ktorých je okolo 80 a s výnimkou strán tohto sporu žiaden nemá na konaní záujem). Stav vybudovania nou priečky bol reakciou na osadenie žalovanou do chodby dverí (nesúhlas žalobkyne so záverom, že tieto vybudoval už stavebník domu) a pokiaľ dnes chodba majúca sprístupniť je súčasťou nebytového priestoru žalovanej, za takýto stav môže ona, je ale riešiteľný vybudovaním novej priečky oddeľujúcej oba priestory.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti C. s. p. v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie (odvolacieho súdu) vydané (§ 424 C. s. p.), skúmal predovšetkým bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) uvádza nasledovné :

6. Aj za účinnosti C. s. p. (podobne ako skôr za účinnosti jemu predchádzajúceho Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. s. p.“) treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

8. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 382 C. s. p. ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

10. Podľa § 383 C. s. p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní; podľa § 384 ods. 1 rovnakého zákona ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám a podľa odseku 2 druhého z tu citovaných paragrafov C. s. p. odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonala súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla.

11. Podľa § 385 ods. 1 C. s. p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

12. Zmätočnosť vada konania, predstavovaná nesprávnym procesným postupom súdu, ktorým tento znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, je de facto prevzatím do nového kódexu civilného sporového práva obdobnej zmätočnostnej vady, zakotvanej v minulosti (do 30. júna 2016 vrátane) v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a definovanej ako postup súdu, ktorým došlo k odňatiu (účastníkovi konania) možnosti konať pred súdom. Rozdiel v konštrukcii oboch tu spomínaných úprav možno vidieť v tom, že kým za odňatie možnosti konať pred súdom šlo považovať prakticky každé porušenie procesných práv neskoršieho dovolateľa (v konaní pred nižšími súdmi, primárne pred súdom odvolacím), úprava platná a účinná od 1. júla 2016 už vyžaduje, aby tu bola vyššia (kvalifikovaná) miera, v ktorej dôjde k znemožneniu uskutočňovania procesných práv patriacich strane, pričom práve takáto miera zásahu do práv (jeho intenzita) má odôvodniť záver, že tu už nebolo rešpektované (bolo porušené) právo dotknutej strany na spravodlivý proces.

13. Rozdielom oproti skoršej úprave procesného práva je i to, že dnes dovolaním založeným na tvrdenom výskyte zmätočnostných vád (vrátane tej podľa § 420 písm. f/ C. s. p., namietanej v prejednávaní veci) nemožno brojiť proti akémukoľvek rozhodnutiu odvolacieho súdu, ale len proti rozhodnutiam a/ vo veci samej a b/ tým, ktorými sa konanie končí (tu rozumej iným než vecným rozhodnutím). Tým, čo sa naopak nezmenilo, je to, že stotožnenie sa dovolacieho súdu s tvrdením dovolateľa, že konanie pred odvolacím súdom a/alebo jeho výsledok je zaťažovaný niektorou z vád podľa § 420 C. s. p., so sebou nesie záver o prípustnosti a zároveň dôvodnosti dovolania, oba odôvodňujúce zrušenie napadnutého rozhodnutia a naopak dôsledkom neprijatia argumentácie dovolateľa musia byť závery o neprípustnosti aj nedôvodnosti dovolania, pre ktoré dovolanie nemôže byť vybavené inak než jeho odmietnutím.

14. Podľa názoru najvyššieho súdu tvrdeniu z dovolania o nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu na ujmu práva žalovanej na spravodlivý proces nemožno prisvedčiť.

15. Nariadenie pojednávania odvolacieho súdu (za účelom prejednávania odvolania) totiž už v minulosti bolo a stále je výnimkou z pravidla, vyplývajúcou z povahy odvolacieho konania ako len konania prieskumného, v rámci ktorého zásadne nie je priestor na vykonávanie základného dokazovania (ale nanajvýš na opakovanie v potrebnom rozsahu niektorých dôkazov a na vykonávanie v prvej inštancii nevykonaných dôkazov prakticky len za podmienky ich navrhnutia už v prvoinštančnom konaní, potreby takýchto dôkazov pre riadne zistenie skutkového stavu alebo objasnenie iných skutočností vymenovaných v ustanovení § 366 C. s. p. a neexistencie možnosti, aby takéto dokazovanie vykonal súd majúci sa o toto primárne postarať - čím treba rozumieť najmä prípady právnej nezrušiteľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a povinnosti odvolacieho súdu vydať konečné rozhodnutie podľa § 390 C. s. p.). C. s. p. nariadenie pojednávania odvolacím súdom obmedzil len na prípady I. nutnosti zopakovania a doplnenia dokazovania a II. existencie dôležitého verejného záujmu (v tejto súv. pre prípad záujmu por. tiež § 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p., podľa ktorých skôr taká povinnosť bola tiež pri rozhodnutí v prvej inštancii bez nariadenia pojednávania a potrebe zopakovania alebo doplnenia dokazovania, teda v záujme zachovania práva na verejný proces s pojednávaním aspoň v jednej inštancii, ako aj v konaniach vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania). O prípad existencie dôležitého verejného záujmu na pojednávaní odvolacieho súdu v prejednávaní veci nejde (nakoľko predmetom sporu je čisto súkromnoprávny vzťah dvoch fyzických osôb v obdobnom postavení, zhodou okolností vykonávajúcej neštátnu zdravotnícku prax v pozícii konkurentiek) a otázka potreby zopakovania či doplnenia dokazovania vždy súvisí s posúdením dostatočnosti skutkových zistení opatrených v prvej inštancii pre konečné rozhodnutie zo strany súdu odvolacieho.

16. Práve urobenie si odvolacím súdom záveru o dostatočnosti skutkových zistení súdu prvej inštancie pre rozhodnutie vo veci, o správnosti takýchto zistení (rozumej o ich podložení vykonanými dôkazmi a objektívnej možnosti práve takéto zistenia z vykonaných dôkazov vyvodiť) a (do tretice) o neexistencii

žiadneho dôkazu navrhnutého stranou už v konaní na súde prvej inštancie (resp. nenavrhnutého bez jej viny - tu por. § 366 písm. d/ C. s. p.), ktorý by bol pre riadne zistenie skutkového stavu potrebný a súd prvej inštancie ho nevykonal, sú vodítkom pri rozhodovaní sa odvolacieho súdu, či na prejednanie odvolania pojednávanie nariadiť (pretože je nutné dokazovanie zopakovať a/alebo doplniť) alebo nenariadiť (pretože cesta k ďalšiemu dokazovaniu je - vychádzajúc z uvedeného vyššie - uzavretá). Voľba odvolacieho súdu medzi takýmito dvoma postupmi je za stavu predbežného záveru odvolacieho súdu o nesprávnosti posúdenia veci súdom prvej inštancie po právnej stránke do istej miery paralelou k niekdajšej úprave z ustanovenia § 220 O. s. p. v znení platnom a účinnom do 31. augusta 2005 vrátane (pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 341/2005 Z. z.), poznajúcej povinnosť odvolacieho súdu na zmenu rozhodnutia, ak súd prvého stupňa rozhodol nesprávne, hoci správne zistil skutkový stav (odsek 1) a možnosť urobiť tak i vtedy, ak po doplnení dokazovania je skutkový stav veci zistený tak, že možno o veci rozhodnúť (odsek 2). I takáto úprava totiž v sebe mala zakódovanú nepotrebnosť (zbytočnosť) opakovania či dopĺňania dokazovania a tým aj pojednávania na odvolacom súde, ak dôvodom nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie bolo výlučne nesprávne (môžbyť i len neúplné) právne posúdenie veci a naopak takúto potrebu, ak súdu prvej inštancie šlo vytýkať i neúplnosť skutkových zistení (v ktorom prípade však alternatívou k novej zmene rozhodnutia odvolacím súdom po doplnení dokazovania bolo skôr nie až tak limitované zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie podľa § 221 ods. 1 písm. a/ O. s. p. pred novelizáciou zákona zákonom č. 341/2005 Z. z.).

17. Výzva odvolacieho súdu stranám na vyjadrenie sa k použitiu skôr pri rozhodovaní nepoužitého a pre rozhodnutie rozhodujúceho ustanovenia právneho predpisu (do C. s. p. inak prakticky bez zmeny prevzatá z ustanovenia § 213 ods. 2 O. s. p.) je potom jednak prostriedkom k zamedzeniu prekvapivým rozhodnutiam, odvolaciemu súdu však po urobení si ním predbežného záveru o dostatku skutkových zistení pre konečné rozhodnutie a o správnosti (resp. nesprávnosti či ešte presnejšie neúplnosti) právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie slúži aj ako nástroj na zistenie správnosti (úplnosti) právneho nazerania na posudzovaný problém ním samotným (tým, že je tu možnosť strán sporu upozorniť ešte i na ďalšie než výzvou naznačené právne súvislosti posudzovania veci), ako aj na poskytnutie stranám sporu v odvolacom konaní možnosti ešte ostatný raz argumentovať i skutkovo (tým, že v závislosti na celkom alebo čiastočne odchylnom právnom nazeraní na problém upozornia na prípadné medzery v skutkových zisteniach, v tomto prípade však so zreteľom k úprave odvolacieho konania i s preukázaním skoršej nemožnosti prípadné dôkazy navrhnúť už v konaní pred súdom prvej inštancie).

18. V prejednávanej veci obsah podania žalovanej z 12. júla 2017, reagujúceho na výzvu odvolacieho súdu z 21. júna rovnakého roka (č. l. 298 a 305 spisu) nenasvedčoval neúplnosti zamýšľaného právneho posudzovania veci dovolacím súdom ani potrebe opakovania či dopĺňania dokazovania v závislosti na takejto odchylnosti právneho posudzovania, pričom podľa dovolacieho súdu nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že pri upriamení pozornosti strán na ustanovenia normujúce, čo sa považuje za nebytový priestor (s možnosťou jeho vlastníctva i len jedným z vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome) a čo naopak za spoločné časti a zariadenia domu (v tomto prípade principiálne v režime podielového spoluvlastníctva všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome s podielmi zodpovedajúcimi veľkosti nimi výlučne vlastnených bytov a nebytových priestorov) sa malo (prínajmenšom z opatrnosti) poukázať už v odvolacom konaní na ďalšie ustanovenie zákona č. 182 predpokladajúce možnosť odchylny dohody vlastníkov a prípadne i navrhnúť dokazovanie na preukázanie existencie takejto dohody (to samozrejme len za splnenia tu zjavne nesplnenej podmienky nemožnosti navrhnutia takéhoto dokazovania už v konaní na súde prvej inštancie bez viny žalovanej).

19. Dôvod prípustnosti dovolania a zároveň dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p. preto v prejednávanej veci daný nebol.

20. V časti vyvodzujúcej prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. potom dovolanie nezodpovedalo požiadavke zákona na riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu, teda ustanoveniu § 432 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie

právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Žalovaná totiž odhliadajúc od konkrétneho nesformulovania tej právnej otázky, na ktorej podľa nej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej mal podľa nej odvolací súd pochybiť dovolaním prakticky len polemizovala o možnosti charakteristiky sporného priestoru (tvoriaceho časť ňou v minulosti odkúpeného nebytového priestoru) za spoločnú časť bytového domu (čo je primárne otázka skutková, ako prípustný dovolací dôvod však nepoznaná), namietala nedostatok skutkového zistenia o dohode vlastníkov majúcej vylúčiť zákonnú úpravu o spoluvlastníctve (opäť otázka skutková, kde dôkazné bremeno spočívalo práve na žalovanej a tá ho bez možnosti usudzovania na nedostatok jej zavinenia nevyužila) a spochybnila tiež vedenie žalobkyňou sporu výlučne voči nej (tu s poukazom na závery odvolacieho súdu o existencii práva spoluvlastníctva, pri ktorom podľa žalovanej mali byť do sporu zapojení i ostatní vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome ako ďalší spoluvlastníci spoločných častí a spoločných zariadení domu). Z takýchto otázok výlučne tá posledná mohla byť považovaná za otázku právnú (otázku okruhu osôb povolateľných k splneniu žalobou vyžadovanej povinnosti a vecnej - tu tzv. pasívnej legitímácie žalobou označenej žalovanej), za konkrétneho stavu preukázaného bránenia vo výkone práva spoluvlastníctva výlučne žalobkyňou výlučne žalovanou (bez ingerencie ktoréhokoľvek z ďalších spoluvlastníkov) ale ani podľa názoru odvolacieho súdu dosť dobre nešlo trvať na zapojení do sporu všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a ani úspešne tvrdiť, že práve od vyriešenia tejto otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (keďže tou rozhodujúcou otázkou tu bola otázka existencie takého práva žalovanej k spornému priestoru - resp. jeho časti, ktoré by jej umožňovalo sa účinne brániť požiadavke žalobkyne a to, že tu takého výlučného - právom žiadnej inej osoby neobmedzovaného - práva žalovanej nebolo, malo len okrajový súvis s tým, že podľa záverov odvolacieho súdu tu ide o spoločné právo žalovanej, žalobkyne a ďalších - do konania nezapojených a na jeho výsledku ani záujem nemajúcich - osôb).

21. Pre úplnosť (nad rámec uvedeného vyššie) najvyšší súd považuje za vhodné uviesť, že i schopnosť žalovanej preukázať dohodu spoluvlastníkov o odchylnom vlastníckom režime sporného priestoru treba považovať za iluzórnu, ak z výsledkov vykonaného dokazovania celkom jednoznačne vyplývalo nadobudnutie prvého nebytového priestoru žalobkyňou ešte pred žalovanou a za takejto situácie by účastníckou dohody o odchylnom vlastníckom režime sporného priestoru odkupovaného žalovanou musela byť i žalobkyňa (čo práve táto poprela a dôkazu na preukázanie opaku tu nebolo).

22. Z týchto dôvodov preto dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej v časti opretej o § 420 písm. f/ C. s. p. nie je prípustné a naopak v časti opretej o § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. nebol dovolací dôvod vymedzený spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 432 ods. 2 rovnakého zákona. Preto dovolanie podľa § 447 písm. c/ aj f/ C. s. p. odmietol.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.